



“ALGINAAT ZAKTE ALS EEN PUDDING IN ELKAAR”

Tandtechnici Theo Willemsen, Jan van Lokven en 24 tandartsen, assistentes en studenten tandheelkunde trokken in februari 2008 drie weken door Nepal. Theo en Jan hadden het privilege om voor de eerste keer enkele locals blij te maken met een prothese. “We hebben 35 mensen héél gelukkig kunnen maken.”

Theo is als hoofd prothetische voorzieningen verbonden aan het LUMCN St. Radboud in Nijmegen. Hij ging mee om een laatste vakreis te maken met Jan van Lokven, KFT'er en voormalig docent Tandheelkunde, die dit jaar van zijn pensioen is gaan genieten. Weer terug in het rijke Europa, waar alles zomaar voormanen is, herinnert Theo zich nog vooral de armoede. “Je weet bijvoorbeeld dat je ocht moet afdingen op de markt, niet alles moet kopen. Maar als je er staat, wil je alles afgiven aan de mensen.”

Onbetaalbaar

“De mensen die we in Nepal hebben behandeld, hadden ontzettend dikke beten”, vervolgt Theo. “Hun hele mond weggekauwd, eigenlijk. En omdat ze zonder tanden niet kunnen kauwen, krijgen ze ook maagklachten. Ik dacht dat ze zichzelf heel slecht verzorgden, maar dat is dus niet zo. Ze poetsen hun tanden wel, maar ze komen nooit bij een tandarts. En een prothese is al helemaal onbetaalbaar! Dus lopen veel mensen al op vrij jonge leeftijd zonder tanden rond. Terwijl esthetiek voor hun ook heel belangrijk is.” “We hebben vooral jonge vrouwen geholpen”, vertelt Jan. “Maar we moesten ook veel mensen wegsturen. Oude mensen, of

mensen waarbij een partiële prothese geen nut heeft, iedereen wilde nieuwe tanden. We waren in elk dorp maar een paar dagen, dus we konden niet iedereen helpen.”

Improviseren

“In totaal hebben we 35 mensen van een prothese voorzien”, weet Jan. “Daarvoor hebben we lange, lange dagen doorgewerkt en veel moeten improviseren. Er was een doos met materialen op het vliegveld achtergebleven, dus we hadden niet eens een boor. We hebben ter plekke een boor gekocht, waarmee je thuis nog geen gaatje in de muur zou boren! Het ding slingerde als een dollé, dus het was enorm moeilijk om er een prothese mee te maken. Ook hadden we geen rekening gehouden met het klimaatverschil: het gips zakte als pudding in elkaar, bij gipsaldrucken moest je snel het water afdroppen en we zaten regelmatig een paar uur zonder stroom. Al met al lastige en zeer primitieve omstandigheden, maar het was het zeker waard!”

Locals opleiden

In eerste instantie zouden de deelnemers aan Dental Camp ook enkele Nepalese locals opleiden, maar daartoe is het niet gekomen. Theo: “Daarvoor hadden we simpelweg te weinig tijd, maar we willen volgend jaar voor langere tijd teruggaan en dit plan alsnog doorzetten. Ik ga graag nog eens terug. Het was een heel mooie reis en het was enorm dankbaar werk.”

“IEDEREËN WILDE NIEUWE TANDEN!”

